

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **X. Ch. W.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, Odbor cizinecké policie, se sídlem Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2013, č. j. KRPA-287198/ČJ-2013-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 A 54/2013 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2013, č. j. KRPA-287198/ČJ-2013-000022. Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil následující:

Stěžovatel dne 22. 9. 2004 neoprávněně vstoupil na území České republiky. Dne 5. 10. 2004 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění poté, co bylo zjištěno, že není hodnověrně schopen prokázat svou totožnost. Dne 6. 10. 2004 podal stěžovatel žádost o azyl. Následně mu bylo rozhodnutím ze dne 11. 10. 2004 uloženo správní vyhoštění na

dobu pěti let. Řízení o jeho žádosti o azyl bylo správním rozhodnutím ze dne 3. 11. 2004 zastaveno. Dne 12. 1. 2006, po nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti v této věci, nastala vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel po celou tuto dobu pobýval na území České republiky nelegálně. Při kontrole hlídkou Policie ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, dne 8. 2. 2012 se prokázal kopií ID průkazu povolení k pobytu v ČR, kopií čínského cestovního dokladu a českým řidičským průkazem znějícím na jméno W. X. Správní orgán toto jednání hodnotil jako protiprávní, neboť se tímto dokladem stěžovatel prokazoval jako vlastním.

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 8. 2012, č. j. KRPC-21974-85/ČJ-2012-020025, bylo stěžovateli uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a po kterou je zařazen do informačního systému smluvních států, byla stanovena na dva roky. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 3. 2013. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žaloba stěžovatele podaná v této věci ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, která měla odkladný účinek na vykonatelnost správního rozhodnutí, byla rozsudkem tohoto soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10 A 28/2013 – 47, zamítnuta. Rozsudek nabytí právní moci dne 7. 6. 2013. Žalobce podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, ta však již na vykonatelnost správního rozhodnutí neměla vliv.

Stěžovatel se dostavil osobně dne 30. 7. 2013 na Policii ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, se žádostí o vydání výjezdního víza. Předložil platný cestovní doklad, neměl však vylepeno platné vízum. Poslední vízum bylo platné od 7. 11. 2012 do 5. 1. 2013. Správní orgán dovodil, že se stěžovatel mařením výkonu správního rozhodnutí dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Dozorující státní zástupkyně rozhodla, aby se věc řešila dle zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2013, č. j. KRPA-287198/ČJ-2013-000022, byl stěžovatel podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Žalovaný dospěl k závěru, že je podložen závěr o nutnosti zajištění stěžovatele, neboť vzhledem k jeho dosavadnímu jednání by mírnější donucovací opatření nebyla dostatečná. Podle žalovaného je totiž dáno nebezpečí, že stěžovatel z území České republiky neodcestuje v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a nadále se bude dopouštět maření výkonu tohoto rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel vědomě jednal v rozporu s právními předpisy a opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců. Připomněl, že stěžovateli bylo správní vyhoštění uloženo již rozhodnutím ze dne 11. 10. 2004 na dobu pěti let, toto rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 12. 1. 2006. Stěžovatel poté pobýval na území České republiky nelegálně, nečinil žádné úkony k tomu, aby svůj pobyt na území

pokračování

České republiky legalizoval, při kontrole hlídkou Policie ČR dne 8. 2. 2012 se prokázal dokladem jiné osoby.

Městský soud v Praze se na základě zjištěného skutkového stavu ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě stěžovatele nebylo možné použít mírnější donucovací instituty, které jsou upraveny v § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný totiž správně dovodil, že není dána záruka, že stěžovatel z území České republiky vycestuje. Jiné řešení než zásadní omezení svobody proto není pro dosažení výkonu správního vyhoštění možné. Podle Městského soudu v Praze správní orgán respektoval přiměřenou rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. Žalovanému rovněž nelze vytknout, že by se neřídil judikaturou Nejvyššího správního soudu či Evropského soudního dvora. Městský soud v Praze má tedy za to, že bylo jednoznačně prokázáno, že je dáno nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukázal na to, že stěžovatel nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, sám nerealizoval žádné kroky k tomu, aby jeho pobyt na území byl legální. Jestliže stěžovatel poukázal na nákladnost jeho zajištění i opatření dokladů k realizaci jeho vyhoštění, soud konstatoval, že v tomto případě nebylo možné postupovat jinak, neboť stěžovatel svým přístupem k pobytu na území České republiky prokázal, že nelze zvolit jinou cestu k dosažení jeho vycestování. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že jeho protiprávní jednání (maření výkonu úředního rozhodnutí) bylo odhaleno z jeho vůle, neboť se dne 30. 7. 2013 dobrovolně dostavil na pracoviště policejního orgánu s žádostí o vydání výjezdního průkazu, resp. vízového oprávnění. Stěžovatel následně nabídl správnímu orgánu garance za účelem použití mírnějších zajišťovacích opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a to finanční záruku ve výši 10.000 Kč, uvedení adresy, na které se bude do doby vycestování zdržovat a uvedení svědka. Žalovaný stejně jako soud považoval nabídnuté záruky za nepostačující. V ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu je přitom zajištění cizince chápáno jako zcela krajní institut, který je možno aplikovat jen za předpokladu, že nepostačuje využití mírnějších prostředků. Rozhodnutí o zajištění musí být nejen důvodné, ale i precizně odůvodněné. Stěžovatel zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012 - 30, a rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010. Vzhledem k tomuto výkladu považuje stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze za nezákonný a odporující Listině základních práv a svobod. Splnění ústavněprávního požadavku zdrženlivosti ve věcech omezování osobní svobody a imperativu maximální šetrnosti k právům cizince vyžaduje, aby soud výslovně, přehledně a logicky vysvětlil, ze kterých okolností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění a proč je v daném případě zajištění nezbytné. K zásadě přiměřenosti zásahu státu se v tomto směru vyjádřil i Ústavní soud v rozhodnutí Pl. ÚS 28/98 a Pl. ÚS 5/01. Stěžovatel dále poukázal na rozsudek ESD ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU (Hassen El Dridi), který vychází ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen

„návratové směrnice“). Evropský soudní dvůr zde připomněl zásadu subsidiarity, kdy přísnější postup je možný jedině tehdy, pokud nelze využít mírnějšího institutu. Na základě uvedeného nemůže podle stěžovatele obstát rozsudek, který sestává pouze z rekapitulace dřívějšího řízení, argumentace procesních stran a stručného, resp. obecného konstatování názoru soudu, že aplikace ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců není důvodná, neboť nebyla dána záruka dobrovolného vycestování stěžovatele. Pokud Městský soud v Praze považoval stěžovatelem nabídnuté garance za nedostačující, byl povinen svůj závěr odůvodnit. Argumentace údajnou účelovostí záruk nemůže obstát. Lstivost jednání stěžovatele, který nevycestoval ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze spatřovat v tom, že se dobrovolně dostavil k policejnímu orgánu za účelem získání výjezdního příkazu a riskoval tak zahájení trestního stíhání a z něho plynoucí sankce (odnětí svobody, vyhošťovací vazbu, záznam v rejstříku trestů). Zmíněné vízum s platností několika dnů nepředstavovalo pro stěžovatele výraznější benefit, nijak neřešilo jeho pobytovou situaci. Stěžovatel dále argumentoval tím, že pokud Nejvyšší správní soud ruší rozhodnutí krajských soudů potvrzující zajištění cizinců i v těch případech, kdy byl nelegální pobyt cizince odhalen bez jeho přičinění, nemůže být v projednávané věci dána přiměřenost rozhodnutí o zajištění, neboť stěžovatel protiprávní stav odstranil dobrovolně a dále nabídl garance směřující k aplikaci mírnějších zajišťovacích institutů. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel jako důvod své kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že uplatnil důvod i podle písmene d), tedy nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Stěžovatel namítl, že soud řádně neodůvodnil svůj závěr, že je zajištění stěžovatele nezbytné, a dále náležitě neobjasnil, proč nebylo možné užít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Městský soud v Praze se ve svém rozsudku zabýval otázkou přiměřenosti zajištění stěžovatele stejně jako možností uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců, své závěry opřel o skutkovou a právní argumentaci. Jakkoli si lze jistě představit podrobnější odůvodnění závěrů Městského soudu v Praze, stávající odůvodnění napadeného rozsudku i přesto splňuje

pokračování

alespoň minimální požadavky kladené na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Není přitom pravdou, že hodnocení přiměřenosti zajištění provedené Městským soudem v Praze sestává pouze z obecného konstatování, že aplikace § 123b zákona o pobytu cizinců není důvodná. Naopak, soud hodnotil veškeré jednání stěžovatele zjištěné žalovaným. Jestliže Městský soud v Praze výslovně nereagoval na argumentaci stěžovatele, že se dobrovolně dostavil k žalovanému, nelze přehlédnout, že se jednalo pouze o jeden z argumentů podporujících žalobní bod, dle kterého u stěžovatele nebylo dáno nebezpečí maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud v Praze se tímto žalobním bodem zabýval a uvedl, proč má za to, že v případě stěžovatele podmínky pro jeho zajištění byly splněny. Nevypořádání se s dílčím žalobním argumentem nemusí podle Nejvyššího správního soudu nutně vést k nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí. To ostatně potvrzuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) uvedl, že „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288)“.

Stěžovatel se dále s Městským soudem v Praze neztotožnil v hodnocení otázky, zda v jeho případě mělo být místo zajištění přikročeno k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince.

Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je v obecné rovině upraveno v § 124 zákona o pobytu cizinců. V odstavci prvním citovaného ustanovení zákon výslovně předpokládá, že policie je oprávněna zajistit cizince z určitých zákonem stanovených důvodů tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., jímž byl do zákona o pobytu cizinců zaveden mj. institut zvláštních opatření za účelem vycestování, provedená novelizace byla motivována nutností implementace návratové směrnice do cizineckého zákona. Zmiňovaná směrnice totiž v čl. 15 odst. 1 počítá s tím, že „k zajištění bude přistupováno až v případě, kdy nebylo možné využít alternativních mírnějších donucovacích opatření za účelem vycestování“ (srov. sněmovní tisk č. 70/0, 6. volební období od 2010, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz).

Zákon o pobytu cizinců touto regulací sleduje zájem na tom, aby v souvislosti s řízením o správním vyhoštění byla používána co nejméně invazivní opatření vůči cizinci, jehož se toto řízení týká. Zároveň zákon na druhou stranu zohledňuje zájem na tom, aby taková opatření byla skutečně účinná. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je tedy vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že podmínky omezování osobní svobody musí být interpretovány restriktivně a zajištění má být užito až jako poslední možnost, jak dosáhnout požadovaného účelu. Zajištění cizince tak musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky. Uložení *zvláštního opatření* musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením *zvláštního opatření* ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je pak zcela samostatným důvodem pro závěr, že *nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování* ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců.

Při hodnocení toho, zda uložením *zvláštního opatření* nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. Zatímco v prvním zmíněném případě není zcela jisté, že správní vyhoštění bude vůbec uloženo a správní orgán hodnotí na základě informací o dosavadním jednání cizince, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude mařen ze strany cizince, ve druhém zmíněném případě je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. V nynější věci jde o případ zmíněný na druhém místě, tj. stav, kdy stěžovateli bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění s tím, že je povinen opustit území České republiky ve 30 dnech od právní moci rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatel však ve stanovené době nevycestoval. Žalovaný současně poukázal i na to, že stěžovateli bylo již uloženo správní vyhoštění v době od 12. 1. 2006 do 12. 1. 2011, ten však po celou tuto dobu pobýval na území České republiky nelegálně, používal cizí osobní doklad za účelem klamání. Při hodnocení vysvětlení stěžovatele podaného dne 31. 7. 2013 žalovaný uvedl, že se stěžovatel vyjádřil pouze ke skutečnostem směřujícím v jeho prospěch. Stěžovatel se tak např. k dotazu správního orgánu, zda je mu známo, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, nevyjádřil, k dotazu, proč ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění nevycestoval, uvedl, že o lhůtě nevěděl, jinak by vycestoval. K dotazu na adresu, kde se v současné době zdržuje, stěžovatel odpověděl, že v Praze 5, adresu přesně nezná, je uvedena v jeho písemném vyjádření, které doručil jeho zmocněnec. Podle Nejvyššího správního soudu žalovaný nepochybil, jestliže vyjádření stěžovatele hodnotil jako účelové, vedené snahou vyhnout se zajištění, a jeho tvrzení, že chce dobrovolně vycestovat, neuvěřil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný shromáždil konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se stěžovatel stavěl k pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo nyní i v minulosti uloženo orgány České republiky. Nejvyšší správní soud souhlasí s Městským soudem v Praze, který aproboval názor žalovaného, že výše popsané skutečnosti skutečně zakládají důvodné obavy, že se stěžovatel nehodlá podrobit povinností vyplývajícím ze správního vyhoštění, a to i za cenu ignorování správního rozhodnutí, které bylo v jeho věci vydáno. Takové jednání stěžovatele pak odůvodňovalo použití opatření, které by stěžovateli efektivně znemožnilo se realizaci správního vyhoštění vyhýbat tak, jak to činil v minulosti. Tímto efektivním opatřením bylo v daném případě právě jeho zajištění. Podle Nejvyššího správního soudu obстоjí závěr

pokračování

žalovaného i Městského soudu v Praze, že výkon správního vyhoštění by mohl být zmařen, pokud by žalovaný přistoupil k méně účinným opatřením, než bylo stěžovatelovo zajištění. Omezení svobody stěžovatele tak shledal Nejvyšší správní soud přiměřeným.

Podpůrně lze odkázat i na závěr Ústavního soudu, který učinil při hodnocení ústavnosti ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě byl stěžovatel v nynější věci zajištěn, v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a jako N 115/53 SbNU 427, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>; Ústavní soud v bodu 126. konstatoval, že *„je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem“*.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný byl ve věci úspěšný, v souvislosti s řízením o kasační stížnosti mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu